

¹افْتَحْ أَبْوَابَكَ يَا لَبْنَانُ فَتَأْكُلِ النَّارُ أَرْزَكَ.² وَلَوْلَ يَا بَشْرُ
لَانَ الْأَرْزِ سَقَطَ، لِأَنَّ الْأَعْرَاءَ قَدْ حَرَبُوا. وَلَوْلَ يَا بَلُوطُ
بَاسَانَ، لِأَنَّ الْوَعْرَ الْمَيِّعَ قَدْ هَبَطَ.³ صَوْتُ وَلَوِيَةِ الرُّعَاةِ،
لِأَنَّ فَحْرَهُمْ حَرِبَ. صَوْتُ رَمَجَةِ الْأَسْبَالِ، لِأَنَّ كِبْرِيَاءَ
الْأَرْدُنِّ حَرِبَتْ.⁴ هَكَذَا قَالَ الرَّبُّ إِلَهِي، ارْغَ عَنَمَ
الدَّبْحِ الَّذِينَ يَذْبَحُهُمْ مَالِكُوهُمْ وَلَا يَأْتُمُونَ، وَبَانِعُوهُمْ
يَقُولُونَ، مُبَارَكُ الرَّبِّ. قَدْ اسْتَعْنَيْتُ، وَرَعَائِهِمْ لَا
يُسْفِقُونَ عَلَيْهِمْ. لَأَنِّي لَا أَسْفِقُ بَعْدَ عَلَى سُكَّانِ الْأَرْضِ
يَقُولُ الرَّبُّ، بَلْ هَتَدَا مُسْلِمُ الْإِنْسَانِ كُلِّ رَجُلٍ لِيَدِ
قَرِيبِهِ وَلِيَدِ مَلِكِهِ، فَتَصْرَبُونَ الْأَرْضَ وَلَا تُنْقِذُ مِنْ
يَدِهِمْ.⁷ فَرَعَيْتُ عَنَمَ الدَّبْحِ، لِكَيْهِمْ أَدَلُّ الْعَنَمِ. وَأَخَذْتُ
لِنَفْسِي عَصَوَيْنِ، فَسَمَّيْتُ الْوَاحِدَةَ نِعْمَةً وَسَمَّيْتُ
الْأُخْرَى جِبَالًا وَرَعَيْتُ الْعَنَمَ.⁸ وَأَبَدْتُ الرُّعَاةَ الثَّلَاثَةَ فِي
شَهْرٍ وَاحِدٍ، وَصَاقْتُ نَفْسِي بِهِمْ، وَكَرِهْتَنِي أَيْضًا
نَفْسُهُمْ.⁹ فَقُلْتُ، لَا إِرْعَاكُمْ. مَنْ يَمُتْ فَلْيَمُتْ، وَمَنْ يُبْذَرْ
فَلْيُبْذَرْ. وَالْبَقِيَّةُ فَلْيَأْكُلْ بَعْضُهَا لَحْمَ يَعْصِي..¹⁰ فَأَخَذْتُ
عَصَايَ نِعْمَةً وَقَصَفْتُهَا لِأَنْقُصَ عَهْدِي الَّذِي قَطَعْتُهُ مَعَ
كُلِّ الْأَسْبَاطِ.¹¹ فَتَقِصَّ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ. وَهَكَذَا عَلِمَ أَدَلُّ
الْعَنَمِ الْمُتَنَظِّرُونَ لِي أَنَّهَا كَلِمَةُ الرَّبِّ.¹² فَقُلْتُ لَهُمْ، إِنْ
حَسَنْ فِي أَعْيُنِكُمْ فَأَعْطُونِي أَجْرِي وَإِلَّا فَاثْبِتُوا.
فَوَرَّوْا أَجْرِي ثَلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ.¹³ فَقَالَ لِي الرَّبُّ، أَلْقِهَا
إِلَى الْفَخَّارِيِّ، التَّمَنُّ الْكَرِيمَ الَّذِي تَمْنُونِي بِهِ. فَأَخَذْتُ
الْثَلَاثِينَ مِنَ الْفِصَّةِ وَأَلْقَيْتُهَا إِلَى الْفَخَّارِيِّ فِي بَيْتِ
الرَّبِّ.¹⁴ ثُمَّ قَصَفْتُ عَصَايَ الْأُخْرَى جِبَالًا لِأَنْقُصَ الْإِخَاءَ
بَيْنَ يَهُودَا وَإِسْرَائِيلَ.¹⁵ فَقَالَ لِي الرَّبُّ، خُذْ لِنَفْسِكَ بَعْدَ
أَدَوَاتِ رَاعٍ أَحْمَقٍ،¹⁶ لَأَنِّي هَتَدَا مُقِيمٌ رَاعِيًا فِي الْأَرْضِ لَا
يَفْقِدُ الْمُتَقَطِّعِينَ، وَلَا يَطْلُبُ الْمُهْتَاسِقَ، وَلَا يَجْزُرُ
الْمُتَكَبِّرَ، وَلَا يُرَبِّي الْقَائِمَ. وَلَكِنْ يَأْكُلْ لَحْمَ السَّمَانِ
وَيَبْزِعُ أَطْلَاقَهَا.¹⁷ وَبُلِّ لِلرَّاعِي الْبَاطِلِ النَّارُ الْعَنَمِ.
السَّيْفُ عَلَى ذِرَاعِهِ وَعَلَى عَيْنَيْهِ الْيُمْنَى. ذِرَاعُهُ تَبْسُ
يَسًا وَعَيْنُهُ الْيُمْنَى تَكُلُ كُلُّوًا.

¹Tue deine Türen auf, Libanon, daß das Feuer deine Zedern verzehre!²Heulet ihr Tannen! denn die Zedern sind gefallen, und die Herrlichen sind verstört. Heulet, ihr Eichen Basans! denn der feste Wald ist umgehauen.³Man hört die Hirten heulen, denn ihre Herrlichkeit ist verstört; man hört die jungen Löwen brüllen, denn die Pracht des Jordans ist verstört.⁴So spricht der HERR, mein Gott: Hüte die Schlachtschafe!⁵Denn ihre Herren schlachten sie und halten's für keine Sünde, verkaufen sie und sprechen: Gelobt sei der HERR, ich bin nun reich! und ihre Hirten schonen ihrer nicht.⁶Darum will ich auch nicht mehr schonen der Einwohner im Lande, spricht der HERR. Und siehe, ich will die Leute lassen einen jeglichen in der Hand des andern und in der Hand seines Königs, daß sie das Land zerschlagen, und will sie nicht erretten von ihrer Hand.⁷Und ich hütete die Schlachtschafe, ja, die elenden unter den Schafen, und nahm zu mir zwei Stäbe: einen hieß ich Huld, den andern hieß ich Eintracht; und hütete die Schafe.⁸Und ich vertilgte drei Hirten in einem Monat. Und ich mochte sie nicht mehr; so wollten sie mich auch nicht.⁹Und ich sprach: Ich will euch nicht hüten; was da stirbt, das sterbe; was verschmachtet, das verschmachte; und die übrigen fresse ein jegliches des andern Fleisch!¹⁰Und ich nahm meinen Stab Huld und zerbrach ihn, daß ich aufhöre meinen Bund, den ich mit allen Völkern gemacht hatte.¹¹Und er ward aufgehoben des Tages. Und die elenden Schafe, die auf mich achteten, merkten dabei, daß es des HERRN Wort wäre.¹²Und

ich sprach zu ihnen: Gefällt's euch, so bringet her, wieviel ich gelte; wo nicht, so laßt's anstehen. Und sie wogen dar, wieviel ich galt: dreißig Silberlinge.¹³ Und der HERR sprach zu mir: Wirf's hin, daß es dem Töpfer gegeben werde! Ei, eine treffliche Summe, der ich wert geachtet bin von ihnen! Und ich nahm die dreißig Silberlinge und warf sie ins Haus des HERRN, daß es dem Töpfer gegeben würde.¹⁴ Und ich zerbrach meinen andern Stab, Eintracht, daß ich aufhobe die Bruderschaft zwischen Juda und Israel.¹⁵ Und der HERR sprach zu mir: Nimm abermals das Gerät eines törichten Hirten.¹⁶ Denn siehe, ich werde Hirten im Lande aufwecken, die das Verschnittene nicht besuchen, das Zerschlagene nicht suchen und das Zerbrochene nicht heilen und das Gesunde nicht versorgen werden; aber das Fleisch der Fellen werden sie fressen und ihre Klauen zerreißen.¹⁷ O unnütze Hirten, die die Herde verlassen! Das Schwert komme auf ihren Arm und auf ihr rechtes Auge! Ihr Arm müsse verdorren und ihr rechtes Auge dunkel werden!